

הפיצוץ לפני המוסך של ראשיעיר טוויל שני סוגי מחתרות

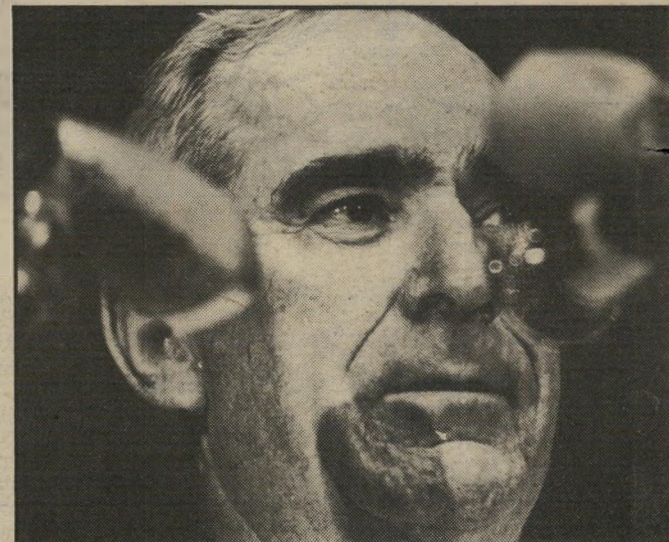
ראשיעיר שבעה אחרי הפיגוע

הסירור היהודי, המאפינת את כל הגופים הטוריסטיים הפועלים כיום בשטחים, זו האידאולוגיה הלאומנית, הקובעת שיש לטור את כל ארץ ישראל מתושביה הורים, ולהקים בבוא היום מיקרש שלישי. אחת המטרות העיקריות של המחותר היהודיות, היא הרהיבת.

מחותר בחורי השיבה

פירסום פומבי ראשון לקיומה של מחותר יהודית ניתן בחודש מאי 1975, כאשר הוצת אוטובוס של חברת האוטובוסים הערבית, האוטובוס חנה בשכונת ואדי ג'וז בירושלים. זמן קצר אחרי ההצתה, התקשר אלמוני למערכות העיתונים וסיפר, כי ההצתה כוצעה על ידי אירגון, ששמו טי-אן-סי, וזאת כ"פעולת גמול" על הצתת אוטובוס אגד ברמאללה, שבוע קודם לכן.

במקביל להצתת האוטובוס הערבי, נשלחו מיטבי-איוס לאישים ערביים בגדה המערבית, ביניהם השיח' ג'עברי

הרמטכ"ל לשעבר רפאל איתן נשק בשפע

בחרון. במיכתבים הוזהרו האישים, כי אירגון טי-אן-סי יחסלם, אם תימשך נה פעולות-חבלה נגד הישראלים.

חודש אחרי הצתת האוטובוס, פעל האירגון שוב, הפעם, נרשמו על תרסי חנויות בעירייה מזרחית הכתובות: "עין תחת עין ונפש תחת נפש". על החתום: טי-אן-סי.

המישטרה, שהציבה מארבים, עצרה כמה ימים מאוחר יותר בעירייה עתיקה, ארבעה צעירים, בחשודים בהשתייכות לאירגון. הארבעה צלם עיתונות, אלי הראתי, ושלושה תלמידי ישיבה - מרדכי סילברמן, שמעון לרנר וצבי קאופמן.

הם נעצרו ליד השערה חדשה, כשרשותם שתי שקיות, כקובק פלאסטיק מלא בנויו, שתי פחיות של צבע אדום, כלי-עבודה וכרוזים של טי-אן-סי, הקוראים להקמת אירגון לחימה בא"ש.

בבית-המישפט המחוזי בירושלים, במהלך הדיון ברבר הארכת מעצרים, קבע התובע המישטרי, שתלמידי הישיבה והראתי, היו ברובם לבצע הצתה במסגרת בעירייה עתיקה. באותו דיון הוסיף התובע המישטרי, כי הראתי, היה בעבר חבר בליגה להגנה היהודית ושהמישטרה חושדת בו, שהוא משמש כאחד ממנהיגי טי-אן-סי, שניצל את מיקומו כצלם עיתונות לכיסוי פעולותיו.

להגנתו טען הראתי, כי שמע במכשירי-הקשר האלוהטי, שבכיר העתיקה נערך מביצע מישטרי, ולכן הגיע למקום, כדי לצלם את המביצע. בסופו של דבר הועמדו לדין, רק שניים מבין הארבעה.

מישפטם נערך ברלתיים-סגורות. למרות זאת, התברר כי הארבעה היו נתונים להשפעה חזקה מצידו של יואל לרנר, אחד מפרושי תנועת כך. אחד מהנאשמים, שמעון לרנר, כונה כפי חבריו "לרנר הקטן". בסיומו של המישפט הורשעו הנערים, אולם לא

ראשיעירייה חילף אחרי הפיגוע המחבלים לא נתפסו

מיטעני חומר-נפץ, שהיו בעלי עוצמה היכולה לפוצץ את מחצית הרובע-היהודי.

גילוי המיטען, הביא ללכירת קבוצה מחתרתית בשם החשמונאים. שבראשה עמד איש תנועת כך לשעבר, יואל לרנר, אחרי החקירה הראשונית התברר, שהמיטען נועד לפוצץ את כיפת הסלע השוכנת על הרהיבת.

החשמונאים היתה תנועה של נערים, שייסד לרנר בעזרת תלמידיו, אחד מהנערים הפך עד מהרה ער-המדינה. במהלך המישפט תיאר אחד מהנערים של בית-הקולנוע "אחד הנערים ישלשל חוט דייגים שקוף, שיקיף את אחת האבנים המשוננות שבחומה המזרחית של הרהיבת, כך שקצוותיו יגיעו לקרקע. בלילה, יבוא לרנר ואחד הנערים, ויקשרו חבל עבה לחוט השקוף. הנער יטפס עד לראש החומה ואחר-כך יועלה חומר-הנפץ. החומר יופעל ברגע שיואר על-ידי קרני השמש הראשונות, זאת על פי שיטת התא הפוטו-אלקטרי, הסוגר מעגלי חשמל בעזרת האור..."

במהלך המישפט, הוצג על-ידי התביעה, בפני השופט ברנר, טופס של שאלון שנמסר למועמדים לקבלה

הידיעות עתים התקשר צעיר שהודה בשם שלמה, והציג את עצמו כדובר של תנועת לוחמי חירות ישראל - טירור נגד טירור. הדובר הוסיף, שאירגונו מכין פעולות בירושלים, פעולות, שהערבים יזכרו אותן זמן רב. לרברי שלמה, סיפקה תנועתו את חומרי-הנפץ ליחידת הטיוריה-הנגדי שפעלה נגד ראשי-העיריות. הוא הוסיף וציין: "לאירגוני אין קשר עם גושי-אמונים או עם תנועת כך של הרב כהנא, אם כי אנחנו מושפעים מהם אידאולוגית".

פעולה נוספת המיוחסת לאירגון זה, נערכה בפברואר 1982, כאשר נופצו חלונות-הראווה של בית-הקולנוע אל-זהרה במזרח-ירושלים. במקביל חובלו מכוניות ככפר בית-חנינא. על קירות במזרח ירושלים צוירו הסיסמות: "טיור נגד טירור" ו"מוות למידי האבנים".

רימון בלב הדימוקראטיה

ביולי 1982, נמצאו באורח מיקרי, על גג אחת מיישבות הרובע היהודי בעירייה עתיקה של ירושלים,

האישור להפעלת המעצר המינהלי. אותם חוקרי שב"כ קבעו באוזני אורן, כי מדובר בגרעין רחב, הפועל בשיטה של פעולות חרד-פעמיות, בהרכבים אנושיים שונים, וזאת בשל מיומנותם, החשודים יודעים, כי מיסוד קבוצות למיבצעים רכי-פעמים, חושף אותם למעקב ואף לחריית סוכנים של השב"כ. מאחר שמדובר בגרעין פנימי של שיש-שיביעה טוריסטים, היתה התארגנות זו לכיצוע ההתנקשות איר-הוק.

לעומת זאת, קובעים מקורות מישטריים, כי מדובר במינה מחתרתית מובהק, של תאים, על פי שיטת התאים של לח"י, מיסגרת המקשה את פתיחת הגוף בפני מעקב או חריית סוכני שב"כ.

על ניסיונות השב"כ לפענח את ההתנקשות בראשי-העיריות, סיפר במדור שיחת היום בהארץ, ישראל הראל, מזכיר מועצת יו"ש: "... (השב"כ) הכשיל איש ואשה וצילם אותם בנסיבות פרטיות, וניסה להשתמש בזה לצרכי סחיטה..." פרשה זו מכונה בעגת המתנחלים בכינוי "פרשת הניאוף".

למחרת הפיגוע בראשי-העיריות חזר לכתרות שמו של אירגון טי-אן-סי, כאשר למערכת סוכנות